

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om den sande Christendom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 16. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1826_431_2-txt-shoot-idm526/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

mogen brugt. Skal jeg ikke driske Kaffen, som min Fader gav mig! (Joh. 3. 6. 10. 12. 18, Matth. 18. 20. 26.) Hvad her strax falder i Dinene, er at Jesus bestandig vidner, at han er kommet, for at Menneskene skal troe paa ham, og derved have det evige Liv: blive evig halige, og alerede heraf maa man jo see, at Jesus kom for at bortrydde en Hindring eller opfølde et Vilkaar i Menneskers Saligheds Sag, som vi kunde ske ved blot Undervistning; thi kunde det fæld ved den, da havde en Prophet været Rot, da havde overalt Johannes den Døber været Den, som skulle komme, idet at berede Vej for nogen Aanden. Dog, det kan ej heller undgaae vor Dymarksomhed, at Jesus her udtrykkelig logger Vægt paa sin Dod, som en virkelig Selv-Oppoffrelse, sun den var ihand til, som havde Livet i sig selv, med Magt til at give det bort og tage det igjen; og saa uforstaelige det end kan, og tildeels maa være os, hvorfor en saadan Selv-Oppoffrelse maaatte finde Sted, er det dog soleklart efter Jesu Ord, at den var nødvendig, og var det nødvendigt, at Guds Son maaatte dø som et Menneske for vor Saliggjørelse, da inde i strax, at han ogsaa maaatte fødes til et virkeligt Menneske, og at ingen Prophet, ingen Engel af Himmelnen kunde udrette hans Verende. At nu imidlertid Guds Son, naar hans Komme paa Jord, den var nødvendig, optraaede som en guddommelig Løren, gav et mageligt Vidnesbyrd om de himmelske og aandelige Ting, det maae vi nødvendig finde i sin Orden, og at hans Menneskeliv maaatte være det rene, uplettede Speil for Guddoms-Livet i Stov, derom kan aldrig være nogen Tvivl, om vi saa end slet ikke indsaae, hvorledes hans Hoved:Verende, som Selv-Oppoffrelse, indsluttet saavel hans hele jordiske Levnet, som hans Dod i sig.

Paa dette Stade kan man maaftre finde det voldsomst, om vore Lutherste Hædre, i den hemmelige Sag om Jesu Dods Kraft- og Virkning, holdt saa stængt til Jesu Ord, der kun udtrykke dens Nødvendighed, som Vilkaaret for syndige Menneskers Frelse og Declogtighed i det evige Liv, eller om de, maaftre efter egne Slutninger, emsigtig betragede Jesu Dod som det hele Fortrolnings-Værk; men aldrig kan man vise om, det jo er stridende mod Jesu Ord, med vores Dages Skriftkloge, at betrachte Jesu Dod, som ethvert andet gudsnygtige Menneskes, der med sit Blod bevidnede, at han troede, som han talede*); thi naar det var Guds Son der døde, maatte hans Dod nødvendig have en Hensigt, der ei ved noget ander Menneskes Dod kunde opnaaes. Denne Hensigt er det Jesus angiver, naar han sammenligner sig med Godes Hornet, der maa dø, for at mangfoldiggjøres, og naar han vidner, at hans Blod gives for Verdens Liv, hans Liv til en Lose-Penge for Mange, og at hans Blod udøses til Syndernes Forladelse; thi naar de Skrifftkloge sige, at Jesu Dod kun skal være os et Pant paa, at Gud vil forlade os vores Synder, da er det aabenbar Ord uden mindste formstig Menig, naar Jesu Dod ikke selv betrages som Beringelsen for Synds-Forladelse; thi var den ikke det, kunde den jo umuelig, som Jesus dog siger, indslutte nogen Detaling eller Saligheds-Grund i sig, og var jo i det Høieste et Pant paa, at Jesus selv troede, Gud vilde være os naadig, hvorefter man forudsætter, at Jesus var kun et

* Man lader vel hundom, sum man vilde høje noget mere, naar det hedder: han bekræftede, delgjælede sin Lære med sin Dod, men det er jo en uformstig Tale, da man ellers kun behøvede at vee paa en Legn, for at gjøre den til Sandhed.

(2)

Menneske som vi; thi var han Guds Son, da fandt han ungetilgivelse os langt vissere Pant, end det vetydige, Døden er, på den Guds Raade, han, efter Evangeliet, ej troede paa, men selv personlig var, og et saadant Pant gav han jo blande Ander, da han på den Værkbrudne bewiste, at Menneskens Son havde Magt på Jorden til at forlade Synder. Jesu, Guds Sons, Døds Udvendighed og Kraft til Synderes Fræs, er altsaa, efter Jesu Ord, ungetilgivelse, saa hvo som nægter disse Ting, nægter dermed at Menneskens Son var Guds Son, ufeilbar i sin Vidstak, sandtro i sit Ord, og mogelig til at forlade Synder, og heret da på ingen Maade til dem, Jesus i Evangeliet kalder sine Discipler, sine Jaar, sin Hjord, sine Venner, sin Ejendom, sin Menighed.

Er det nu af Jesu Ord om sin gudommelige Værdighed, og sit magelose Vænde på Jorden, klart, at han vilde troes paa, som Guds enebarne Son og Menneskes Slagterns undvartlige Fræser, der ved sin Selv-Oppoffrelse støffede dem, der vilde troe paa ham, Synds Forladelse og et evigt Liv; da seer man let, at den Christendom, vores lutherske Frædre befiedte sig til, var, efter det Nu Testamente, aldeles ægte, og at derimod den ny Christendom, der bestridt den Gamle, er aldeles falsk; men kunde man endnu tvivle om hvad Jesus meende med at troe paa ham, da maatte dog hans Ord til og om sine Troende gjore Sagen klar.

Ugesom nemlig Jesus udtrykkelig siger, at hvo som troer paa Sonnen, dommes ikke, men hvo som ikke troer paa ham, er allerede dømt, fordi han ikke haver troet paa Guds enebarne Sons Raavn, saaledes indstørper han idelig, at hvem der vil hjelpes af ham, maa troe, han kan hjelpe, og være denne sin Tro befiedte, som han siger: hvosomhelst der vil befiedte mig for Menneskene, den vil

